

NORGES HØYESTERETT

Den 5. februar 2008 avsa Høyesterett kjennelse i

HR-2008-00224-A, (sak nr. 2007/1808), straffesak, anke,

Den offentlige påtalemyndighet

(førstestatsadvokat Jørn S. Maurud)

mot

A

(advokat John Christian Elden)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Bruzelius**: Saken gjelder lagmannsrettens forståelse av kravet til forsett i straffeloven § 127 første ledd første straffalternativ.
- (2) A, født 8. september 1991, ble satt under tiltale ved Oslo tingrett for overtredelse av straffeloven § 127 første ledd første straffalternativ (post I) og § 228 første ledd (post II) for å ha sparket en politibetjent i låret. A ble i tingrettens dom av 6. juli 2007 frifunnet for begge overtredelsene. Dommen ble avsagt under dissens fra fagdommeren.
- (3) Påtalemyndigheten anket til Borgarting lagmannsrett. Anken gjaldt bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet, lovanvendelsen og saksbehandlingen (mangelfulle domsgrunner). Lagmannsretten avsa dom 25. oktober 2007 med slik domsslutning:
 - ”1. A, født 8. september 1991, dømmes for overtredelse av straffeloven § 228, første ledd til en bot til statskassen, stor kr. 1.500,- ettusenfemhundre – kroner med en subsidiær fengselsstraff på 4 – fire – dager.
 2. A frifinnes for tiltalens post I.”

(4) Påtalemyndigheten har anket over lovanvendelsen for så vidt gjelder frifinnelsen for tiltalens post I, overtredelse av straffeloven § 127. Det er anført at lagmannsretten har lagt en uriktig lovforståelse til grunn når den frifant A på grunn av manglende forsett.

(5) *Jeg er kommet til at anken må tas til følge.*

(6) Tiltalte er en nå snart 16 ½ år gammel pike. På gjerningstidspunktet, 3. mars 2007, var hun 15 ½ år. Etter en fest på Tøyen hvor hun hadde drukket ca. fem flasker øl, gikk hun sammen med tre venner ved midnatt til Grønland torg. I en kiosk der fikk en av vennene to krus med vann, som de kastet på hverandre. Ungdommene ble observert av tre politibetjenter fra gatepatruljen. Disse fant grunn til å kontakte dem. Lagmannsretten fortsetter:

”Det var sent, de hoppet og skrek og virket beruset, særlig tiltalte. Det gikk greit til å begynne med. Politibetjentene fikk personalia og ga uttrykk for at deres oppførsel var uakseptabel. Det ble ringt til ungdommenes foreldre, men man fikk ikke kontakt da det ble ringt hjem til tiltalte. Ungdommene satte seg på to benker som sto mot hverandre utenfor kiosken. Polititjenestemennene sto på hver side av benkene. Politibetjent ... stilte seg foran tiltalte som satt noe tilbakelent på benken og fortsatte å snakke med henne for å roe henne ned. Plutselig beveget tiltalte det ene benet slik at det traff ... på innsiden av låret, meget nær lysken. Han fikk et rødt merke etter dette. Tiltalte har forklart at hun gjorde dette for å få ... til å flytte seg. ... har opplyst at tiltalte etter dette ble helt vill. ...”

(7) Lagmannsretten fant tiltalte skyldig i overtredelse av straffeloven § 228 første ledd første straffalternativ. Rettens flertall, de tre fagdommerne og tre av meddommerne, la til grunn at det ikke forelå provokasjon, jf. straffeloven § 56 bokstav b og § 228 tredje ledd. Om dette heter det:

”Imidlertid finner flertallet at polititjenestemennene handlet korrekt i saken her. Flertallet er således enig i at det var nødvendig å handle overfor tiltalte og vennene hennes for å hindre at de kom opp i vanskelige situasjoner, slik som slagsmål eller andre uønskede situasjoner på grunn av den utagerende oppførsel som særlig tiltalte utviste. Det var lørdag kveld og etter det opplyste var det mange mennesker ute i gatene. At politiet opptrer bestemt og myndig var nødvendig i situasjonen. ...”

(8) Tiltalte ble som nevnt frifunnet for overtredelse av straffeloven § 127. Retten uttaler at det spark som politibetjenten ble påført, objektivt sett hindret ham i å utøve sin tjenestehandling. Men etter rettens syn forelå ikke de subjektive vilkår for straff etter § 127 første ledd første straffalternativ:

”...Ved denne vurderingen har lagmannsretten lagt vekt på tiltaltes unge alder og hennes forklaring om at hun ble skremt av at tjenestemannen sto bøyd over henne, slik at hennes ønske var å få ... til å trekke seg noe tilbake, ikke hindre ham i å få roet situasjonen.”

(9) Skyldkravet etter § 127 er forsett. Forsett foreligger dersom vedkommende er klar over eller regner det som overveiende sannsynlig, at tjenestehandlingen hindres.

(10) Så lenge tiltalte var klar over at hun sparket en polititjenestemann under utførelsen av en tjenestehandling, vil det naturlige utgangspunkt måtte være at hun samtidig var klar over at hun søkte å hindre ham i å utføre tjenestehandlingen. Uttalelsen om at hennes ønske var å få ham til å trekke seg noe tilbake, ikke å hindre ham i å få roet situasjonen, er ikke en tilstrekkelig begrunnelse for å fravike utgangspunktet. At sparket tok sikte på å få

tjenestemannen til å utføre tjenestehandlingen på en annen måte enn den han fant adekvat, forhindrer ikke at tiltalte har opptrådt forsettlig. For øvrig kan lagmannsrettens uttalelse indikere at retten har ment at det kreves hensikt for domfellelse, noe som i så fall er en uriktig lovforståelse.

- (11) Jeg er etter dette kommet til at den frifinnende delen av dommen må oppheves. På grunn av sammenhengen mellom de to tiltalepostene og den betydning straffellelse etter straffeloven § 127 vil få for straffutmålingen, mener jeg at lagmannsrettens dom med ankeforhandling må oppheves i sin helhet.
- (12) Jeg stemmer for denne

K J E N N E L S E :

Lagmannsrettens dom med ankeforhandling oppheves.

(13)	Kst. dommer Kaasen:	Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
(14)	Dommer Tønder:	Likeså.
(15)	Dommer Stang Lund:	Likeså.
(16)	Dommer Lund:	Likeså.
- (17) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

K J E N N E L S E :

Lagmannsrettens dom med ankeforhandling oppheves.

Riktig utskrift bekreftes: